

SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedeelj in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 130.

V Ljubljani, v petek 7. junija 1889.

Letnik XVII.

Občni zbor „Katoliškega tiskovnega društva“ v Ljubljani.

(Dalje)

Ko je meseca junija lanskega leta izdajateljstvo „Slovenca“ sklenilo, pridevati glavnemu listu dvakrat na mesec brezplačno prilogo prostemu ljudstvu namenjeno ter listič za nizko ceno dajati še tudi posebnim naročnikom, je odbor „Katoliškega tiskovnega društva“, po svojih pravilih v to pooblaščen, takoj zagotovil podporo „Domoljubu“, spoznavši važnost takega časopisa. In res se je „Domoljub“ s svojo lahkomisljivo, poljudno pisavo in s svojimi vseskozi čvrstimi članki že do sedaj jako priljubil slovenskemu ljudstvu.

Že lani poročal je odbor prečastnim društvenikom, da je naročil novo tiskalnico, boječ se, da delo za kaj dni v tiskarni popolnoma zastane, ako se nam pokvari edini stroj za tiskanje. Dne 8. julija v Ljubljano dojde naročeni stroj iz slovite tovarne. Tri dni pozneje začeli smo že tiskati s tem strojem, dokaj manjšim sicer, kakor je starejši, a vendar še toliko velikim, da bi v sili mogli na njem izdelovati tiskovine v formatu in velikosti „Slovenca“. Do sedaj je odbor z novim strojem jako zadovoljen. V eni uri napravi 900—1000 tiskov. Stane v tiskarno postavljen in sestavljen 1626 gld. 56 kr. Zaradi tega stroja pa zavoljo novokupljenih črk in večje zaloge papirja zvečšal je odbor zavarovalnino zoper ogenj za primerno svoto.

Po prezgodnji smrti gospoda podpredsednika J. Jeriča izvolil si je odbor v svoji XII. seji ob navzočnosti desetih gospodov odbornikov enoglasno čast. gospoda dr. Franc Lampe-ta predsedniku namestnika. Izvoljenec je prevzel častno službo.

Začetkom meseca oktobra razposlal je odbor vsem svojim udom „Koledar katoliškega tiskovnega društva za leto 1889“. Društveniki so prejeli lepo vezano knjižico brezplačno; neudom ponudil je odbor „Koledar“ za zmerno ceno. Ker ima tiskovno

društvo svoje ude večinoma med častitimi duhovniki slovenskimi, zlasti kranjskimi, zato je v knjižico poleg običajne koledarske tvarine sprejel posebno reči, ki naj bi dobro služile dušnemu pastirju in katehetu. Tako bode odbor ravnal tudi nadalje ter skušal društveni koledar vedno bolj spopolniti po vsebini in obliki. Upamo, da koledar za leto 1890 dobé v roke gospodje društveniki (brezplačno, kakor letos), še predno se začne prihodnje šolsko leto. — Ta društvena knjižica našla je priznanje tudi med gospodi zunaj Kranjske.

Naj povemo, kar je ozir našega koledarja prav nedavno odboru pisal neki g. župnik s Koroškega: „Gosp. Karol Fromme na Dunaji že več let prav obilno svojih „Kalender für den österreichischen Clerus“ po prav visoki ceni speča med slovenskimi duhovniki, posebno na Koroškem. Prišel mi je pa v roke Vaš „Koledar katoliškega tiskovnega društva za leto 1889“ in se mi je veliko praktičnejši zdel. Sosebno mi je ugajala ocena knjig za mladino, tudi tabela evrepskih vladarjev . . . , zato si usojam nasvetovati: da nemudoma na katerikoli način opozorite koroško duhovščino na svoj koledar. In ker je ta koledar: 1. slovenski, 2. veliko cenejši, 3. lepše vezan, 4. iz veliko boljšega papirja, 5. ker ozir jemlje na nas Slovence in je tudi tabela za bolnike pa šolski katalog bolj praktičen, Vam upam prerokovati, da si ga bo vsak slovenski duhovnik rad omislil . . . “ Tako gospod s Koroške. Ako bi še mnogo drugih bilo enakega mnenja o našem koledarju, imela bi knjižica res lepo prihodnost.

Poleg društvenega koledarja izdali smo še dve drugi knjižici: Linškega škofa dr. Ernesta Müllerja že v razne jezike prestavljeno sloveče delce: „Die geistliche Apotheke“, katero nam je poslovenil čast. gosp. župnik Fr. Zbašnik, pa molitvenik za mladino. Odbor se nadeja, da z „Duhovno lekarno“ veliko stori za dušni blagor slovenskega ljudstva. Druga knjiga naše zaloge je molitvenik „Rafael“, ki je še v tiskarni, a kmalu izide. Dobro znani pisatelj slo-

venski in goreči dušni pastir, duhovni svetnik, čast. gosp. Josip Kerčon, je vsled naše prošnje „Katoliškemu tiskovnemu društvu“ spisal ta prisrčen molitvenik za bolj odraslo mladino, za dečke in deklice od trinajstega ali štirinajstega leta naprej. Bog blagemu župniku povračaj trud!

O sv. Mihaelu lanskega leta dobilo je „Katoliško tiskovno društvo“ po dobrotljivosti prevzvišnega gospoda pokrovitelja v najem prav primerne prostore v šenklaškem duhovnišču, kjer smo priredili vse potrebno za odborova posvetovanja ter si ondi začeli sestavljati tudi lastno knjižnico, ki bode služila družbi in vsem njenim napravam. V isti namen naročenih imamo nekoliko strokovnih listov, tiskarskih in knjigotržnih.

Društvene računske knjige za leto 1888 sta natanko pregledala ob začetku tega leta gospoda odbornika kanonik Karol Klun in katehet Anton Kržič.

Društveno tiskarno skušal je odbor čedalje lepše urediti in jo po svoji moči preskrbeti z vsem, kar dandanes zahtevajo od tiskarnice. Sestavili smo tudi natančen popis premakljivega blaga, iz katerega je razvideti prava vrednost zavoda; in da gospodom naročnikom moremo pokazati, kake črke, kaki klišiji in okraski so „Katoliški tiskarni“ na razpolaganje, in kaka dela z dosedanjimi sredstvi more izvršiti, napravili smo posebno knjigo obrazcev, ki je slehernemu na ogled. Iz nje si more vsak naročnik izbrati, kar mu najbolj ugaja. Sploh priznavajo, da so vsi izdelki naše tiskarne vseskozi lični, kajti načeloma nočemo kakih izvrzkov pošiljati med svet. Črke, papir in druge potrebščine naročamo kolikor možno pri avstrijskih tovarnah. Delavci naši so vseskozi domačini. Vajence sprejema odbor le take, ki so že po nekoliko gimnazije dovršili, da spretnejši postanejo za svoj posel; tudi jih vzamemo le toliko, kolikim si pozneje upamo dati delo in zaslužek.

Naša bukvarna ima naročnikov po vsem Slovenskem in še tudi drugod. Skušaj si čedalje bolj

LISTEK.

Zavetišče.

(Zgodovinska povest. Češki spisal Al. Dostál, prevel —r—.)
(Dalje.)

„Kakšen človek je to?“ vpraša tujec in gleda z začudenjem na Kitko.

„Priden fant je, a boji se prič najine goreče ljubezni. Ničesa nima in v tako gole roke me nočejo oče izročiti. Kitka bi delal, ko bi le imel košček polja, in jaz bi mu pomagala.“

„Torej ljubezen z zaprekami!“ zasmeje se konjik in skoči raz konja. „Stari kozak, nisi se bal sovražnikovih s trupom napojenih pušic, srčno si jemal ograjena mesta, zakaj ne bi pomagal odpraviti te zapreke?“

„Ti, tujec, naš ljubi gost?“ razveseli se Marta.

„Da, jaz, saj si —.“ A ne smem se jej koj izdati. „Ti si mi sel miru in sreče iz rojstvenega kraja.“

Deklica ni umela. Mislila je na ravno izgovorene besede. Hoče jima pomagati, zapreke odpraviti. Kakšno veselje, imeti tako nepričakovanega zaveznika, morda mogočnega in tudi velik vpliv imajočega.

„Ali je starašina tega posestva zdrav?“

„Hvala Bogu, kakor bi mu s starostjo rastle moči in čvrstost.“

„Koliko šteje vaš rod?“ Marta je štela.

„Ali nimate na tujem nobenega sorodnika?“

„Strica, kateri se bori po svetu in je obiskal tudi sv. deželo. Nikoli ga nisem videla, pa jako ga spoštujem iz vesti, katere imam od deda in Kitke. Ravno danes je o njem pripovedoval ta mladeneč, katerega si tukaj videl. Tudi na gradu vedó o našem stricu.“

„Kako govori o njem tvoj ded?“

„Vselej s spoštovanjem do njegove hrabrosti in z ljubeznijo kakor do lastnega brata.“

„Pojdiva torej na dvorišče, moj konj je že nepotrpežljiv.“

„Kitka nam je pripovedoval, da se klatijo paganski čarovniki po našem kraju; ded jih črti iz celega srca; prosim, gospod, dovoli mi majhno vprašanje. Kdo si?“

„Ah! bojiš se morda, da sem jaz tak čarovnik. Nikar se ne boj; poglej.“ Tujec je pokazal zlat križ. Zablščal se je. Marta odskoči in se pokriža. Taki križ ima tudi jeruzalemski romar.“

„Morda sem jaz tudi; zdaj se ne boš več ustavljala in me boš peljala na dvorišče, ne-li?“

„Obljube tudi ne smeš pozabiti.“

„Ne boj se; predno bom odtod odšel, bodeta svoja.“

Ko vstopi tujec na dvorišče, zberejo se okrog njega vsi. Jozá prime konja za uzdo, in Luboš težká meč konjikov. Mladi gospodar mu seže pred v roko, nego ga vpraša po imenu. Starček Nekrasa čaka na hišnem pragu.

„Za streho vas prosim, dobri ljudje, da si odpočijem po daljnem potu.“

Nekrasa se strese v veži, oko se mu zablišči s posebno bliščobo in desnica se dotika čela, kakor bi napenjala spomin.

„Pri peči vam povem vse; zdaj prosim, preskrbite mojega rujavea. Prestala sva oba dosti.“

Nekrasa se spomni. Skoči kakor mladeneč in hiti k tujcu. „Pavel, brat, ali si ti?“

„Da, brat Janez; obiskal sem rojstveni kraj.“

Brata se objameta, in sorodniki obdajo svojega strica.

„Žalostno sva se poslovila, blago je najino svidenje.“

„Mólči o preteklosti, zdaj si zopet moj ljubljani brat.“

Stric od vseh objeman in srčno pozdravljan ni vedel, kako je prišel v sobo. Med potom mu je odpel Luboš meč, Jozá snel čelado, Pavel oproščeval jeklenih oklepov, da si odpočije v krogu svojih sosodnikov.

(Dalje sledi.)

dopolniti svojo zalogo najboljših knjig bogoslovnih, liturgičnih in raznih drugih ved. Ni jih kmalu bolj znanih bukev poštene vsebine, da bi bukvarna ne mogla takoj postreči z njimi.

Zastran gospodarstva je povedati, da pri tiskarni do sedaj zaradi velikih izrednih stroškov odbor še nič ni mogel prigrisniti, temveč smo imeli koncem leta 1888 celó znaten primanjkljaj. Iz dohodkov bukvarne, odkar je v naši lasti, in deloma iz prineskov gospodov društvnikov pa je odbor zmanjšal dolg „Katoliškega tiskovnega društva“ za 1500 gld.

Število udov se je našemu društvu od lanskega občnega zbora do danes namnožilo za 34. Vseh družabnikov je torej sedaj 256; in sicer 32 dobrotnikov, 79 ustanovnikov, pa 145 letnikov. Največ udov šteje dekanat ljubljanski, namreč 61, zlasti mesto, kjer so skoro vsi službujoči gospodje svetni duhovniki vpisani. Najmanj udov ima dekanat kočevski, to je, samo enega. V vsem torej res še majhno število, a odbor upa, da se bode to število zvečšalo toliko bolj, kolikor bolj Slovenci spoznajo prevažni namen našega društva. Ko bode plačan v kaj letih naš dolg, potem bode „Katoliško tiskovno društvo“ res shajalo, naj že ima udov par več ali manj. A odboru ni do tega, da društvo ohrani le pri življenji, ampak želi, da se vsajenemu drevescu enako vedno bolj učvrstuje, razrašča, več in več zelenja, cvéta in sadú prinaša Slovincem, kar se dá le tedaj doseči, če mu moči dobajajo od vseh strani. Že letos bilo je odboru na ponudbo par takih spisov, da jih založi, ki bi čast delali našemu slovstvu; a ker se je bilo pri ponujanju knjigi bati gotove ter znatne denarne izgube, si odbor ni upal s spisom na dan, ker so društvene moči prešibke. Ko pa se učvrsti naše finančno stanje, potem bomo mogli z dobrimi knjigami stopati pred narod, ne oziraje se toliko na dobiček ali zgubiček, temveč le na korist ali potrebo knjige. — Po nekoliko zadržuje razvoj društva tudi to, da nimamo poverjenikov po deželi, enako drugim društvom, katerim so večinoma gospodje dekani pospeševalci. Tudi odbor se je že enekrat hotel obrniti z enako prošnjo do prečastitih dekanijskih predstojnikov, a nismo si jih upali nadlegovati ter nakladati jim novega neprijetnega dela: pobiranje udnine.

Da pa je odbor s skromnimi sredstvi vendar vsaj toliko mogel storiti v prosep društva, se mora zahvaliti najprej Bogu, ki je blagoslovil naš trud, in potem pred vsem prevzvišenemu našemu blagodušnemu gospodu pokrovitelju, ki neprenehoma in vsestransko podpira naše mlado društvo z besedo in v dejanji, katerega dobrotljivosti se imamo zahvaliti, da zborujemo danes na tako odličnem kraju. Bog Vam obilo plačuj vso nam skazano ljubav, premilostni gospod knez in škof! — Hvalo pa mora odbor izreči na javnem kraju tudi vsem onim gospodom, kateri so „Katoliškemu tiskovnemu društvu“ prijazni in naklonjeni; vsem onim, ki se s svojimi naročili obračajo do naše tiskarne in bukvarne, ali ki še drugače podpirajo našo družbo, pri kateri nobeden njenih udov ne išče in nima osebnih koristi, ampak stori vse, kar stori, le v dosego društvenega namena, ki je blagor katoliškega našega naroda!

(Konec sledi.)

Šulferajn in ponemčevanje ljudskih šol.

Govor poslanca dr. Gregorca v državnem zboru dne 22. marca 1889.

(D dalje.)

V Pekrah ima nemški šulferajn svojo dvo-razrednico. V njo zahaja sedaj 85 učencev. Mej temi je samo eden otrok nemški. (Čujte! Čujte! na desnici.) — Živahno posmehovanje na levi. — Poslanec dr. Weitlof: To je izvrstno! Tü bi pa vendar državnega ljudsko-šolskega nadzornika po milosti nemškega šulferajna prosil, naj nekoliko obnovi svojo znanost v računstvu, in našel bode, da to ne pomenja 10 do 12%, ampak 98% in nekaj desetink povrh. (Veselost na levi.) Iz Sevnice se mi poroča, da obiskuje tamošnje šulferajnsko šolo okoli 30 učencev, samih Slovencev, to je naravnost 100%.

Nemškemu šulferajnu očitamo, da ponuja slovenskim občinam posojila proti temu, če izbacnejo same svojo slovensko materinščino kot šolski učni jezik in vsprejmo nemško tujščino. (Čujte! Čujte! na desnici.) Agenti premnogokrat nadlegujejo srenje s takimi ponudbami. To očitamo nemškemu šulferajnu.

Gospod poslanec dr. Weitlof je lansko leto temu oporekal; gotovo si je stvar takó mislil, da vodstvo šulferajnsko ne dela pismenih ponudb in ne pošilja v to svrhu agentov. Mogoče! Vendar je to toliko, kakor lasé cepiti ter stvari nikakor v bistvu ne predružačuje. Povedali so mi nastopni dogodek: V Pirešici, večji vasi pri Celji na južnem Štajerskem, bili so kmetje nekega dne v obilnem številu zbrani. Sedaj so prišli, ne rečem agentje, da ne vznemirim gospodov na levi strani (Posmehovanje na levi. — Poslanec dr. Weitlof: Le po njem!), ampak udje nemškega šulferajna. Ti so ponudili kmetom tisoč goldinarjev. (Poslanec dr. Steinwender: Za vsakega otroka?) Da bi skušnjava storili mikavnejšo, potisnili so tisočak kmetom prav pod nos na mizo. (Poslanec Vošnjak: Gola resnica! — Poslanec Ghon: Bil je pač ponarejen tisočak! — Živahna veselost na levi.) No, tedaj pa res ni lepo, če nemški šulferajn krošnjari s ponarejenimi tisočaki. (Čujte! Čujte! — Živahna veselost in smeh na desnici.) Kmetje ponujenih tisoč goldinarjev niso marali, še dotakniti se jih niso hoteli, ia takó so morali udje nemškega šulferajna sramotno pobrati se s svojim denarjem. Madjari bi rekli: Proč z nemškim šulferajnom. (Dolgotrajen smeh in veselost.) Ti priprosti slovenski kmetje so mnogo častitljivejši poleg onih poluomikanih šulferajnovcev, katerim je narodnost roba, ki se more prodajati in kupovati ter z njo krošnjariti, kakor poljski židje krošnjarijo z zajčjimi kožami ali starimi hlačami. (Veselost.)

Sploh pa cela komedija nemškega šulferajna vedno bolj zgubava zanimanje, ter gre rakovo pot, vsaj na Kranjskem in Štajerskem. Število učencev v šulferajnskih šolah se manjša, šole v Mavrlu na Kranjskem, v Libojah in Šusemu so zaprli. (Klici na levi: Kje?) V Šusemu ali Süssenheimu. To je tedaj začetek konca. Če še „združeni kristijani“ kedaj kot popolni zmagovalci pridejo v krasno novo mestno hišo na Dunaji — (Poslanec dr. Weitlof: To se ne bode zgodilo!) Jaz upam, da se bode zgodilo. (Živahna veselost na levi.) Kakor kažejo zadnje volitve, je to prav lahko mogoče. (Poslanec dr. Weitlof: V manjšini so! — Veselost na levi.) Trdim torej, kadar bodo „združeni kristijani“ tam kot zmagovalci zasedli svoje prostore, odklenkalo bo tudi pokroviteljstvo dunajskega mesta nemškemu šulferajnu.

Prememba sedanjega šolskega zakona se bode gotovo izvršila (Oho! na levi.), ter bode tudi to nemškemu šulferajnu zadnje uro provzročilo. (Posmehovanje na levi.) To premembo nameravajo že trije predlogi, pričakujemo pa še, da pride četrti. (Čujte! Čujte! na levi.) Skoraj gotovo ne bode nobeden predlog v svoji prvotni obliki sprejet. Toda doseglo se bode sporazumljenje. (Čujte! Čujte! na levi.) Pri porazumljenji pa bodemo narodni zastopniki na ti (desni) strani skrbeli za to, da se bode potrdila tretja točka Heroldovega predloga, ki slóve: Podučevanje v ljudski šoli se vrši le v enem jeziku, učni jezik v ljudski šoli je materinščina šolskih otrok.

S tem se bo preprečila zloraba ljudske šole za ponemčevalne namene, in nemški šulferajn bode tedaj večji del svojega dosedanjega delokroga zgubil. Potem bodemo morebiti še doživeli, da bode rekel gospod dr. Weitlof: „Gospodje moji in gospé, komedija je končana, zaprimo hišo!“ (Posmehovanje na levi.)

Konečno moram še pojasniti, kako šolska nadzorstva na Štajerskem zlorabijo tudi srednje šole za pnemčevanje in zatiranje Slovencev. Posebno skušajo zabraniti, da ne bi se vzgajalo, množilo in ojačevalo slovensko razumništvo.

Na državnih gimnazijah v Mariboru in Celji nimamo še niti ene slovenske paralelke, in vendar se borijo zoper nje deželna šolska nadzorstva že dve leti. Ob enem pa so proizvala na napominanih dveh gimnazijah razmere, ki so komaj verjetne. Slovenske dijake tu strahujejo in strankarski preganjajo, da bi se to komaj našlo še kje drugod v Avstriji. Naprosili so me pismeno, naj tu javno izpregovorim o teh nasilstvih. To hočem ob kratkem storiti.

(Konec sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. junija.

Notranje dežele.

Državni poslanci, ki niso člani *stalnega kazenskega odseka*, imajo pravico, staviti predloge o predružačenji kazenskega zakonika. Ker

pa se jako redko oglašajo, upa odsek, da bo končal svoje delo že v treh do štirih tednih. Odsek je v svoji zadnji seji odklonil nasvèt k § 183, da se kaznuje tudi oni z ječo do treh let, ki skuša uničiti vero do Boga in javno kaže zaničevanje veri, potrdil pa je predlog Pininskijev, da se bo uporabljal ostrejši način ječe do treh let pri pohujševalnih dejanjih zoper bogoslužne predmete ali kraje.

Ogerski državni zbor je a veliko večino sprejel finančno postavo za leto 1889. — Predvčeraj je pred sejo priznal poslanec Varady, da je bil nekemu uradniku dolžan 400 gld., a je ta znesek, ker mu ni mogel preskrbeti službe, dan poprej založil v pisarni poslanca Polonyi-a. Slednji je to potrdil. Predsednik je potem naznanil, da je to zasebna zadeva, s katero nima državni zbor ničesa opraviti. Navstala je splošnja tišina v abornici, Varady pa je zapustil dverano.

Vnanje države.

Črnogorski knez Nikita ne bo s svojo hčerko Milico potoval v Pariz, kakor je bilo to bajé začetkoma določeno, marveč pričakujejo oba danes na Dunaj, kjer se že mudi dedni princ Danilo s sestrami. Slednje je predvčeraj obiskal ruski veleposlanik na Dunaji, Lobanov.

Srbski preiskovalni sodnik v zadevi zoper Garašanina je odredil, da se izvrši hišna preiskava pri zatoženeu. Garašanin je tirjal, da mora biti pri tem navzoč, ker ima mej svojimi papirji jako važne listine. Preiskava se je včeraj vršila.

Vsi *ruski* listi enoglasno in v istem smislu tolmačijo carjevo napitnico. „Novoje Vremja“ piše: „To je vsklik poštenega ruskega srca, katero se je tolikokrat prevaralo v čutih mirú in sloge; popolnoma mirovna napitnica je to, ki pričuje miroljubnost carjevo in ruskega naroda. Ta napitnica bo ostala zgodovinska: z malimi besedami je zapisala položaj Rusije v zgodovinske liste. Krivda Rusije je dosedanja prevelika zaupljivost. Iz petrovdvorske napitnice bo spoznala Evropa, da Rusija ne računa na nikogar in zaupa le lastnim močem.“ Tudi „Petierb. Vjed.“ imenujejo napitnico velepomniljivo, ker kratko in dobro označuje sedanji položaj Rusije v Evropi in trdni sklep carjev, da noče sklopiti pogodb z nobeno drugo evropsko državo, nego s Črnogoro. Francijo nazivlje to glasilo nastopno: „Francija zaradi tega ne sme biti žalostna, ter mora naravno tolmačiti napitnico. Kakor hitro bo namreč dobila ta država stalno vladno obliko, pričakovati sme Nikita, da se mu bo pridružil zaveznik-tovariš. S ozirom na sedanje francoske odnose je pa petrovdvorska napitnica sveta resnica.“

Nemški zavezni svet je predvčeraj pritrdil sklepom državnega zbora gledé postave o zavarovanji delavcev. — Kakor trdi „National-Zeitung“, vrše se že na berlinskem dvoru priprave za sprejem avstrijskega cesarja Franca Josipa I., ki bo prišel v Berlin dné 13. ali 14. avgusta. V dan 5. istega meseca se baje namerava njemu na čast prirediti velika vojaška vaja berlinske posadke. Cesar Franc Josip I. se bo v nemški prestolnici mudil tri do štiri dni. — V nedeljo popoldne bo prišel v Berlin perzijski šah.

Včeraj se je govorilo v *belgijskih* zborničnih krogih, da bo še ta teden odstopilo ministerstvo. „Magdeburger Zeitung“ piše: „Če sta mislila ultramontanna vlada in njega večina, da bodeta z zapupnico spravila s sveta zadevo znane pravde in „agents provocateurs“, jako sta se motila. Doba cestnih izgedov je napočila. Skušnja učí, da se v Belgiji ni nobeno ministerstvo vzdržalo nasproti sovražnim cestnim izjavam. Javno ljudsko mnenje je leta 1857 odstavilo klerikalno ministerstvo Malou, čeravno je imelo za seboj veliko večino. Isto se je zgodilo z ministerstvom Jakobs leta 1871 in kabinetom Woeste leta 1884. Tudi ministra Baernaert in Devolder se ne bodeta mogla ustavljati viharju, kateri sta sama vzbudila.“ To, kar piše ta liberalni list, je res, ob enem pa jako označívno: zadnje sredstvo cestne vstaje se je v Belgiji že mnogokrat uspešno rabilo, toda vselej le z liberalne strani. Umrli kralj je bajé sedanjemu vladarju in sinu priporočil, naj se opira na liberalce, ker katoliška stranka itak ne misli na revolucijo.

„Kreutz- Zeitung“ piše: O mejnarodnem posvetovanji gledé skupnih naredb, da se zatre *afriško suženjstvo*, vrše se sedaj obravnave mej vdeležnimi velesilami. Pozvala jih je angleška vlada. Zborovanje se bo vršilo meseca septembra ali oktobra v Bruslju. Najprvo se bo določil za slednje vsopred, katerega glavna točka bo najbrže ta, kako preprečiti uvažanje popolnejših pušk in špirta v vzhodno Afriko. Anglija bo baje predlagala, da se častuim predsednikom dotične komisije izvoli kralj belgijski, Leopold II.

Italijanski razstavni odbor je dné 4. t. m. priredil *francoskemu* ministerskemu predsedniku Tirardu na čast sijajen banket. Načelnik Camondo je v napitnici naglašal velikanski uspeh razstave. Potem je napil predsedniku republike, Carnotu. Tirard je v odgovoru izrazil zdravico sosedinji Italiji. — Generalni gubernator v indijskem Kitaji, mr. Richaud, je na svojem povratku v Francijo mej vožnjo od Singapura do Kolomba dné 31. maja umrl vsled kolere.

Francozje hočejo na vsak način izvedeti, kaj se skriva za obiskom *italijanskega* kralja v

nemški prestolnici. „Figaro“ pripoveduje gledé nemško-italijanske vojne pogodbe, da Bismarck navlašč ni hotel biti navzoč pri sklepanji pogodbe, ker je hotel s tem označiti strogo vojaški in ne diplomatski značaj dogovorov. Odklonil pa je kanceler odločno denarno podporo, katero je za gotove slučaje tirjala Italija; Bismarck je namreč rekel, da si mora Crispi sam pomagati. Jedro pogodbe je: Italijanska armada je na enaki stopinji z bavarsko. Vzlic vsemu diplomatskemu prikrivanju pogodbe je nemško vojaško odposlaništvo v Rimu mnogoštevilnejše, nego italijansko v Berlinu. Obe delegaciji se bode vtelesili obestranskemu generalnemu štabu. Dognano je, da je iz defenzivne zveze navstal ofenziven dogovor. Avstrija je izključena od pogodbe.

V **angleški** spodnji zbornici je predlagal Chaplin, naj se sklene, da se bo sešla konferenca, ki se bo posvetovala o uvedbi dvojne denarne veljave potom mejnarodne pogodbe. Vlada se je izjavila, da morajo najprvo trgovski krogi potrditi potrebo take premembe, potem še le more vlada storiti potrebne korake. Zbornica je na to pretrgala zasedanje do 17. junija.

Izvirni dopisi.

Iz javorske okolice, 2. junija. Žalostno so se lansko leto v dan Vnebohoda glasili zvonovi javorske fare, ker ležal je na mrtvaškem odru čast. gosp. administrator Fran Žagar. In kako čudno! Tudi letos so se slišali na dan Vnebohoda iz lin javorskega zvonika žalostni glasovi, oznanjevali so smrt čast. gosp. administratorja Mateja Ferčaja.

Bil je pokojni gospod Matej rojen na Dobravi pri Zaspem 11. septembra 1850, duhoven posvečen 27. julija 1878. Kapelanoval je v Dragi, na Trati, v Zagorji, v Šent-Rupertu, v Semiču, v Predosljah, v Jesenicah, lansko leto 3. julija pa je prišel kot duhovni oskrbnik v Javor. Pa le malo časa mu je bilo tu živeti odločeno. Začetka precej trden, jel je — stanovanje je prithčno vlažno — po novem letu hirati; pa vendar je vedno upanje imel, da se mu bo na boljše obrnilo. Pa bolezen — sušica — je vedno hujša prihajala; na tiho nedeljo je zadnjič maševal, potem se v posteljo vlegel, iz katere ni več vstal. V bolni je bil pravi Job, nejevolje ni bilo slišati. Svojim duhovnim sobratom, ki so ga obiskovali, se je v molitev priporočal in posebno povdarjal, naj prosijo zanj potrpežljivosti. Kakor se mi je pripovedovalo iz zanesljivega vira, je še uro pred smrtjo zapisal na listek besede: Moj Bog, moj Bog polajšaj moje trpljenje, in prosil brata, ki mu je stregel, naj mu te besede večkrat bere, in tako je ves udan v voljo božjo, previden dvakrat s sv. zakramenti, sklenil svoje življenje 28. maja ob 1. uri popoldne.

Pogreb je bil 31. maja. Zbralo se je 7 duhovnih sobratov, eden celó iz zadnje gorenjsko-dolinske fare, da zadnjo čast skažejo dragemu prijatelju. V temeljito-ginljivem govoru je čast. gosp. Miha Terček, kapelan šmarski, s krepko besedo pojasnjeval zbranemu ljudstvu, kaj so javorski farani z gospodom Matejem zgubili, kaj pa si je pokojni s smrtjo pridobil.

Pokopal ga je starosta prisotnih duhovnikov čast. gosp. Fran Marešič, župnik lipoglavski.

Ranjki je bil vnet za vse dobro, posebno za lepoto hiše božje, v zasebnem življenji bil je gostoljuben, prijazen, zaradi njegovega odkritosrčnega, ponižnega značaja spoštovali so ga vsi duhovni sobratje.

Premoženja ni zapustil, pri svojih obilnih seditvah si ni mogel dosti prihraniti in pičli dohodki v Javoru mu niso zadostovali za zdravnike in zdravila, postrežbo in hrano. Pa prišla mu je na pomoč v potrebi z zdatnim zneskom podporna družba za duhovnike ljubljanske škofije. Zakaj le še nekateri duhovniki nečejo spoznati koristi te blagotvorice družbe?

Iz Rakitine, 5. junija. Nikar se že naprej ne ustrašite, gospod vrednik, ko prejmete tudi iz naše odstranjene vasi dopis, češ, ali se more res v taki od mest in trgov oddaljeni vasi kaj takega zgoditi, da bi bilo vredno razglasiti po časniku, ki ga raznese železnica in kolovoz v tako različne kraje in tako razne roke? A pisatelj teh vrstic je te misli, da ljudje so si povsod močno podobni, in da je tudi v zapuščeni hribovski vasi dokaj blagih src, katera četudi s kmetsko obleko zakrita, znajo čutiti in ljubiti, kar je lepo in izpodbudno; torej se drzne pričakovati, da bo tudi druge ljudi po širokem slovenskem svetu zanimalo, kar je preteklo nedeljo, 2. junija, nas tukaj toliko zanimalo, toliko osrečevalo. Torej prosim, nikar v neusmiljeni koš z mojim

skromnim dopisom, četudi pride iz kraja, ki ni tako imeniten in slaven, da bi veliko odločal v tehnihi političnih vprašanjih, kakoršna Vam sicer vedno, še prav posebno pa zdaj ob času napovedanih volitev, pretresajo um in srce.

Imeli smo namreč preteklo nedeljo jako lepo in ganljivo cerkveno slovesnost — blagoslovljenje in postavljanje novega sv. križevega pota. Poprejšnji četrtek smo tu praznovali običajno „žegnanje“, ki je bilo pa letos manj živahno kakor druga leta, ker premnogi, ki bi bili sicer k nam prišli od sosednih duhovnij, so rajši odložili za nedeljsko svečanost, ki se je tako lepo in s takim navdušenjem izvršila, da bo ostala domačim in od drugod došlim vdeležencem v vednem spominu.

Vže več časa se je naprej veselilo tega dneva staro in mlado; zlasti so se mladeniči in dekleta vrlo prizadevali in trudili, da bi se ta za duhovnijo pač redka slovesnost kar moči lepo praznovala. Štiri velikanske mlaje so postavili pred cerkvijo; eden med njimi — res prav velikan — je še cerkveni zvonik nadkriljeval in se z višočine — 27 metrov ponosno oziral na radostno množico. Z zvonika in župnijskega poslopja so vibrale lepe velike zastave, primeren slavlolik je preprezal cesto, po kateri je šla procesija s sv. križevim potom. Tudi za strel so poskrbeli mladeniči, dekleta pa so pripravile obilno vencev za olepšavo in sveč za razsvetljavo.

Po takih pripravah je bilo pričakovati, da se bo praznični dan dobro obnesel. In česar smo se nadejali, se nam je res spolnilo, še v obilniš meri, kakor smo pričakovali. V soboto zvečer pripeljejo se preč. g. P. Jožef Bizavičar v spremstvu našega rojaka g. A. Kržiča. Kakor smo zvedeli, so si naš ljubljani gospod župnik in došla dva gospoda sošolci. Torej je bil sprejem ne le od nas župljanov, marveč tudi v župnji prisrčen in vesel. Jako redkokrat doleti nas Rakičane ta sreča, da bi imeli v nedeljo tri sv. maše, kakor smo imeli to nedeljo. Naš domačin g. Kržič pridigovali so pri zjutranji službi božji; razodeli svoje veselje nad tem, da se tako lepo skrbi za lepoto hiše božje, ker ni še tako dolgo, kar so bili napravljeni novi, lepo ubrani zvonovi, zdaj pa tako krasen križev pot; podali so nam pa tudi lepih nauk po sv. evangeliju, za katere smo jako hvaležni.

Glavna svečanost pa se je pričela ob poludesetih z dolgo procesijo, pri kateri so „fantje“ po dva in dva nesli posamezne podobe sv. križevega pota, dekleta in deklice pa so svetile; slovesno zvonjenje in primerno petje je povikševalo ta jako ganljiv začetek. Po blagoslovljenju sv. križevega pota, ki smo ga skupno molili, stopijo pater Jožef na prižnico in nam v izvrstnem nad uro trajajočem govoru podajo prelepih nauk gledé sv. križevega pota in za življenje, katerih ne bomo z lepa pozabili, kateri so nam tako globoko do srca segli, da bodo zaupno dober sad obrodili; tega priče so bile obilne solze, ki so se lesketale v očeh hvaležnih poslušalcev. Vsa svečanost je trajala do ene čez poludne.

Zelo hvaležni smo vsi: preskrbnemu gospodu župniku, da so nam preskrbeli tako prelep križev pot za primerno kaj nizko ceno, ki se bo večinoma pokrila s prostovoljnimi doneski ter nas troški ne bodo kaj težili v teh slabih časih, ko gré posebno v naših krajih kaj trda za denar. Slike je naredil ljubljanski slikar g. Anton Jebačič; jako so nam všeč, pa ne le priprostim ljudem, marveč tudi izvedenci sploh hvalijo to mojstersko delo. Tudi okvirji, ki imajo ob straneh lepo pozlačene stebričke, zgoraj pa so vzbokani in tako narejeni, da so v lepem soglasju s cerkveno stavbo in drugo olepšavo, so zelo ukusno delo, ki samo hvali in priporoča svojega mojstra v Polhovem Gradcu.

K prelepemu vspehu je pripomoglo lepo vreme. Okrog poludne se je bil začel že dež ponujati in nas strašiti; a v istini je bilo le nekoliko kapljic in potem se je zopt zvedrilo. Sploh imamo letos ugodno vreme in pričakujemo dobre letine in izdatne košnje, če nas Bog s kako nesrečo ne obišče. Sadje pa letos ni obetno. Čebele pridno donšajo in rojijo.

O prihodnjih volitvah bi Vam še kaj rad pisal, pa bi se ne vjemalo dovolj z drugim mojim veselim poročilom, ker bi se ne mogel premagati, da bi ne povedal nekaj ostrejših besedi onim ljubljanskim gospodom, ki po okolici ljudi na vse mogoče načine obdelujejo in begajo ter črniijo konservativnega kandidata, v nebo pa povzdigujejo liberalnega kandidata. Pa tudi Vam Ljubljancem, ki se prištevate kon-

servativni stranki, bi ne bilo od škode nekoliko pridige zaradi Vaše popustljivosti in tako skromne odločnosti Vaše.

Iz Štange, 4. junija. Dne 2. t. m. med deseto mašo nam je nebo strašno grozilo. Jelo je grometi, treskati, da je bilo groza. Toča je po cerkvenih oknih tolkla, da so ljudje med pridigo se le tje skrbno ozirali, kaj bo. Strela je večkrat blizo vdarila. Oblak se je utrgal, in strašni naliv je več škode storil, ko toča, ki je le med dežjem brenkala in se ravno dosti ne pozna. Voda je pa grda sledi pustila. Pota so vsa razkopana in razdejana. Travnike je zasulo. Tudi na cesti v Poljanah je toliko kamenja nanese, da se ni moglo naprej z vozom. Tudi v nekatere hiše je bila v Poljanah prišla voda in brvi je dalje odnesla.

Huda ura nam letos vedno grozi. Lepih dni imeli smo le malo še. Nadejali smo se dobre letine, a zdaj se bojimo slabe. Za sadje dobijo včasih tukaj ljudje lepe denarje. Lani je bila slaba; ker je bilo obilno blaga, ni imelo nobene cene. Zgodilo se je, da je za mernik črešenj dobil 20—16 kr. čistega dobička, ko jih je v Ljubljano peljal; to vendar ni nič. — Hrušek in jabelk pa niso ljudje prodajali, ampak so delali iz njih mošt. Tako imajo sedaj zdravo pijačo, ker trta neče tu roditi, kakor poprej. Šnopsarij ni dosti pri nas. Davek na špirit je pomagal precej, hvala Bogu! Letos bo pa sadja malo. Črešnje so sicer prav lepo cvéle in tudi češplje. A sedaj so črešnje prav redke. Češplje se pa hudo rožičijo. Hruške, ki so bile lani prepolne, niso cvéle. Jabelk bo tudi le prav malo. Kake sladke morda še bodo.

Mrvo po vrtilih črvi močno izpodjedajo. Na nekaterih krajih je ni skoraj nič. Žita še lepo kažejo. Tudi detelje so lepe. Živina je še zmiraj precena. Meso v Litiji je pa vedno drago, teletino po 52 kr. tele pa mesar dobi po 10—12 kr. stari funt. Tu bi morala kaj gosposka vendar storiti v blagor kmetu! — Iz Litije pešpot na Janče in Štango je — kar je gre po litijskem svetu — pa že nad vse. Kedaj bo vendar že sl. županstvo v Litiji ukazalo ono pot popraviti? Taka pota niso v slavo županstvu.

Volitev za volilne može je ukazana na binokšno soboto ob 9. uri v krški poljani. Bog zná, zakaj so take volitve tako rađe na sobote? — Po zimi so bili pri nas ljudje zdravi. Le šolski otroci so imeli večjidel vsi neko vratno bolezen. Zdaj imajo pa zopet dobree. Šola se zdaj prav neredno obiskuje zaradi te bolezni.

Umrlo je pri nas dozdej 15 ljudi, 4 za kozami. Novi šolski nadzornik je bil tu cvetno soboto. Vidi se, da je vnet za šolo in blag mož.

Za volitev volilnih mož se tukaj ljudje premalo brigajo. Pravijo: „saj nič ne pomaga.“ Gospóda tako dela, da se nji dobro godi. Je pa tudi res nekaj resnice v tem. Cesta čez Bogenšperk se že 20 let dela, a še je ni. Kedaj bomo še-le Dolenjci železnico dobili? Naj se vendar za uboge Dolenjce že enkrat res kaj stori! Fiat!! y.

Dnevne novice.

(Volitve volilnih mož v ljubljanski okolici.) Poroča se nam iz Dóbrave, da je ondotna občina izbrala štiri volilne može, ki bodo vsi glasovali za gg. dr. K. Bleiweisa in Fr. Povšeta. — Kakor se nam z Vrhnike brzojavlja, se je tudi ondi pri današnji volitvi vseh osem volilnih mož izreklo za naša kandidata. Dne 3. t. m. so bili v polhov-graški občini izvoljeni kot volilni može gg.: Janez Bajec, učitelj; Jakob Sodnikar, župan, in Anton Zalaznik, občinski svetovalec. Vsi trije bodo namesto g. L. Robiča volili g. Fr. Povšeta. — V Šmariji so voljeni trije volilci, ki bodo zanesljivo gg. dr. Bleiweisa in Povšeta volili. — Prosimo gospode prijatelje po deželi, naj nam blagovoljno točno poročajo imena volilnih mož in sploh o volilnem gibanju.

(Iz Vipave) 6. junija. Raznesla se je govorica, da kandidujem jaz za deželnega poslanca v vipavsko-idrijskem okraji. Ker na kandidaturo do sedaj niti mislil nisem, in mi je tudi nemogoče sprejeti mandat za deželni zbor, je razvidno, da je omenjena govorica le nečasten manéver nekaterih osob, s katerim mislijo motiti volilce. Kaže se sicer, da se mnogo gospodov čuti poklicanih za deželni zbor, a soditi po obstoječih razmerah, bode naš dosedanji poslanec g. Matej Lavrenčič enoglasno ali pa vsaj z veliko večino izvoljen.

M. Erjavec,
dekan.

(Prevzvišeni knezoškof mariborski) so oboleli, zato ne bo o Binkošti sv. birme v stolni cerkvi, ampak še le katero nedeljo pozneje.

(Ivan Rendić,) slavni hrvatski kipar, ki je na petrogradski umetniški izložbi razstavil svoja dela, je imenovan za člana carske akademije v Petrogradu.

(Plemenske bibe beljanske pasme) so kupili na dražbi 20. maja v Kranji gg.: Ivan Kosler iz Ljubljane, Andrej Jurtela iz Podvina, Ivan Eggenberger iz Goričan in Aleš Bergant iz St. Jurija.

(Občni zbor) ljubljanske dijaške in ljudske kuhinje se bo vršil v sredo dne 12. t. m. ob 6. uri zvečer na starem strelišči. K zborovanju vabi odbor uljudno častite člane in prijatelje te dobrodelne naprave.

(Koze) v šmartinski župniji pri Litiji so ponehale.

(Novo stolpno uro) za Šmartino pri Litiji je naredil g. Matej Oblak z Vrhnik. Delo je dobro in ceno.

(Mrtvega) so našli sinoči „na Mirji“ petdesetletnega delavca J. Dobravca v travi. Truplo so prenesli ob 1/2 10. uri v mrtvašnico k sv. Krištofu.

(Častno občanstvo.) „Slov. Gospodar“ piše: Občina Borovlje na Koroškem je imenovala deželnega predsednika barona Schmid-Zabierowa za častnega občana. To sicer pri takem gospodu ne pomeni veliko, vendar pa je g. baron bojda pohvalil g. župana za to. Oba pač vesta, čemu je dobro — tako občanstvo.

(Pozor!) Po slovenskem Štajerji neki Nemeec iz Würtemberga kupuje sadje že naprej. Sadjerejci naj bodo previdni, ker možu je le na tem, da koga zaplete v tožbo. Sadu na drevesu ali mačke v vreči ne kupi nihče.

(Strela) je ubila J. Sparavca, posestnika iz Partinja v Slov. Goricah. Mož je bil takoj mrtev, a ni imel posebnih ran.

(Poročil) se bode dné 17. t. m. v nadškofijski domači kapelici na Hradčanih v Pragi dedni grof Jan Schönborn-Buchheim-Wolfsthal z grofico Ano Wurmbrand-Stuppachovo, hčerjo pokojnega grofa Henr. Wurmbranda.

(Duhovniške premembe v lavantinski škofiji.) Č. g. Jože Toporišič, župnik v St. Lovrenci na kor. železnici in čast. g. Anton Šibal, župnik v Sevnici, sta imenovana kn.-škof. duh. svetovalca.

(Imenovanje.) Učitelj na štajerski deželni meščanski šoli v Fürstenfeldu, g. Karol Vučnik, je imenovan za okr. šolskega nadzornika za šolski okraj Radgona, Lipnica, Arvež, Omurek.

(Okrajne bolniške blagajnice.) V okrožnici ministerstva za notranje zadeve so pozvani bili vsi politični deželni uradi, naj skrbé za to, da bi bile okrajne bolniške blagajnice še meseca junija vrejene in se torej moglo pričeti s poslovanjem dné 1. julija. Dalje se ustanovlja, da so samo isti člani družbenih bolniških blagajnic oproščeni dolžnosti članstva v okrajno bolniško blagajnico, ki so vže h kaki istinito obstoječi društveni blagajnici spadali; nasprotno so pa člani ostalih bolniških blagajnic stoprav z dné, ko se oživotvori bolniška blagajnica, oproščeni članstva pri okrajni bolniški blagajnici.

Telegrami.

Vrhnika, 7. junija. Vseh osem volilnih mož za Povšeta in dr. Bleiweisa.

Dunaj, 7. jun. „Wiener-Zeitung“: Drugi predsednik dunajskega deželnega sodišča, Schwaiger, je imenovan za predsednika, podpredsednik grof Lamezan za drugega predsednika.

Dunaj, 7. junija. Ganglbauer je ponoči več ur spal. Močij je boljših, zmožnost govorjenja se množi, vendar je pa zavest še mračna; bolnik ne spozna okolice. Profesor Nothnagel upa, da ga bo ohranil pri življenji. Cesar je povprašal iz Brucka, kamor je zjutraj došel k nadzorovanju vojn, kako se počuti, istotako nadvojvode.

Praga, 7. junija. V grofovsko Sternbergovih in mnogih drugih rudnikih so pričeli delavei zopet kopati. Sedaj štrajkuje le še kakih 6000 delavcev.

Javna zahvala.

V akademičnem letu 1888/89 so blagovolili dalje darovati „Podpiralni zalogi slovenskih vseučiliščnikov v Gradei“: G. dr. Ludovik Filipič, odvetnik v Celji, 15 gl.; g. dr. Karol Schmidinger, c. kr. biležnik v Kamniku, 10 gl.; g. Franc S. Pire, ravnatelj gim. konvikta v St. Ravlu, 5 gl.; g. A. Komel pl. Sočebanski, c. kr. major v pok. v Gradei, 1 gl. Za te velikodušne darove izreka opravični odbor „Podpiralne zaloge slovenskih vseučiliščnikov v Gradei“ plemenitim dariteljem v imenu revnih in podporevrednih slovenskih vseučiliščnikov najtoplejšo zahvalo.

V GRADCI, dne 4. junija 1889.

Bogomil Krek,
stud. jur.,
tajnik.

dr. Gr. Krek,
c. kr. vseučilišni profesor,
predsednik in blagajnik.

Umrli so:

5. junija. Marija Babka, delavka, 18 let, Breg 4, morbus brighti chron. — Zofija Navlan, postreškovka hči, 6 let, Vožarski pot 3, jetika. — Frančiška Hribar, delavka, 28 let, Hrenove ulice 14, jetika. — Katarina Martine, mestna uboga, 70 let, Mestni trg 3, jetika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm			
		toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	736.8	24.4	sr. vzh.	jasno	
8. u. pop.	736.1	26.0	"	"	0.00
9. u. zveč.	737.5	19.4	"	"	

Srednja temperatura 23.8°, in 5.4° nad normalom.

Globoko užaljenim srcem javljam sorodnikom, znancem in prijateljem tužno vest o smrti nepozabljive soproge, gospé

Marije Svetec roj. Križaj,

katero je po dolgi, mučni bolezni, predvideno s sv. zakramenti za umirajočo, v 32. letu njene starosti, sinoči ob 1/2 9. uri Vsegamogočni k Sebi poklicati blagoizvolil.

Pogreb bode v soboto, dné 8. junija 1889, ob 5. uri popoldne iz hiše žalosti k mestnemu pokopališču.

Svete maše zadušnice brale se bodo v raznih cerkvah kamniških.

V KAMNIKU, dné 7. junija 1889.

Anton Svetec,
soprog.

(1)

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

7. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 35 kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16 % " "	85 " 75 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 75 "
Papirna renta, davka prosta	100 " 60 "
Akeije avstr.-ogerske banke	906 " — "
Kreditne akeije	304 " 50 "
London	119 " 45 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleon.	9 " 49 "
Cesarski cekini	5 " 63 "
Nemške marke	58 " 32 "

Posilja naročeno blago dobro spravljeno in poštine prosto!

Visokocastiti duhovščini

prilporečam se vljudno podpisani v napravo cerkvenih posod in orodja iz čistega srebra, kineškega srebra in iz medenine najnovejše oblike, kot

monstrane, kelihov, svetilnic, svečnikov

ltd. ltd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega naročnika, bodisi da se delo prepusti mojemu ukusu, bodisi da se mi je predložil načrt.

Stare reči popravim, ter jih v ognji pozlatim in posrebrim. Čč. gg. naročniki naj mi blagovolé poslati iste nefrankovane. (31)

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli šte. 17.

Posilja naročeno blago dobro spravljeno in poštine prosto!

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

sa Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

Prilporečata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno prilporečljive za prekupce so oljnaté barve v ploševinastih pušicah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (11)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Odlikovan: 1873, 1881.

Josip Deiller,

tovarna za cerkveno blago in razprodaja

— cerkvenih oprav —

na Dunaji VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik **Franc Brückner.**

Proti gotovi naročbi se najtočneje izvršujejo vsakovrstne

cerkvene oprave

kot: kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, zastave itd., kakor tudi

☛ celi ornat. ☛

Odlikovan: 1873, 1881.

OBČNI ZBOR

ljublanske dijaške in ljudske kuhinje

vršil se bode

v sredo, dné 12. junija 1889, ob 6. uri zvečer
v društveni dvorani v poslopji starega strelišča.

Dnevni red:

1. Poročilo o društvenem delovanji v letu 1888/89.
2. Poročilo blagajničarja.
3. Poročilo pregledovalcev računov.
4. Volitev 15 članov v upravni odbor.
5. Volitev pregledovalcev računov.
6. Slučajni predlogi.

Odbor.

(2-1)

Diseldorfske oljnaté barve v tubah.

Akvarelne barve mokre in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

☛ oljnatih barv, firneža in laka ☛

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje).

Filijala: Slonove ulice 10-12

prilporeča slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mizarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastojni in franko.

Oljnaté barve v ploševinastih pušicah le najboljše vrste, posebno prilpavne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.